

Arrest

nr. 159 323 van 23 december 2015
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Ghanese nationaliteit te zijn, op 9 september 2015 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten van 4 augustus 2015.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 10 september 2015 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 23 oktober 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 november 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat B. VRIJENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. MUSSEN, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 4 augustus 2015 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden en de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissingen worden thans bestreden en zijn gemotiveerd als volgt:

**"BESLISSING TOT WEIGERING VAN VERBLIJF VAN MEER DAN DRIE MAANDEN
MET BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN**

In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 6.02.2015 werd ingediend door:

Naam: A(...)

Voornaam: J(...)

Nationaliteit: Ghana

Geboortedatum : (...)

Geboorteplaats: (...)

Identificatienummer in het Rijksregister: (...)

Verblijvende te/verklaart te verblijven te: (...)

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van een ander familielid van een burger van de Unie.

De bepalingen van artikel 40ter zijn van toepassing op de familieleden van een Belg, voor zover het betreft: 'de familieleden vermeld in artikel 40bis, §2, eerste lid, 10 tot 3°, die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen;..

Artikel 40bis, §2, eerste lid, 3e van de wet van 15.12.1980 stelt dat als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd: 'de bloedverwanten in neergaande lijn (...) beneden de leeftijd van eenentwintig jaar of die te hunnen laste zijn (...)'

Om als 'ten laste' te kunnen worden beschouwd dient er reeds een afhankelijkheidsrelatie te bestaan tussen betrokkene en de referentiepersoon van in het land van herkomst of origine.

Volgende documenten werden voorgelegd:

- attest OCMW Gent dd. 11.02.2015 waaruit blijkt dat betrokkene tot op de datum van het attest geen financiële steun aanvraag. Er werd echter geen attest voorgelegd op naam van de referentiepersoon.
- bewijzen geldstortingen dd. 16.05.2012, 29.01.2013, 20.03.2013, 19.06.2013, 05.07.2013 en 05.08.2013 vanwege de referentiepersoon aan derden: uit deze documenten blijkt niet dat betrokkene in het verleden financieel ten laste was van de referentiepersoon
- attest 'Confirmation of Non-ownership of property in Ghana' dd. 16.01.2015 waaruit blijkt dat betrokkene geen eigendommen heeft in Ghana Dit attest zegt echter niets over eventuele andere bronnen van inkomsten (inkomen uit arbeid, uitkering, ...) van betrokkene in-Ghana-Het voorgelegde attest kan dan ook niet aanvaard worden als afdoende bewijs van onvermogen van betrokkene.
- rekeninguittreksels en bankoverzichten voor de periode augustus 2014 - februari 2015 waaruit blijkt dat de referentiepersoon instaat voor de betaling van de maandelijkse huurkosten. Uit deze stukken blijkt tevens een betaling een Electrabel en aan advocaat Vrijens en een aantal afhalingen van cash geld. Echter, de betalingen van de huur en Electrabel zijn verbonden aan de persoonlijke huisvesting van de referentiepersoon. De betaling aan de advocaat is onvoldoende om beschouwd te worden als afdoende bewijs dat betrokkene financieel ten laste is van de referentiepersoon.

Uit de gegevens van het Rijksregister blijkt dat betrokkene sedert 21.08.2013 op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd is. Echter, louter het gegeven dat betrokkene op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd is, heeft niet automatisch tot gevolg dat zij ook ten laste is van de referentiepersoon. De RW stelt in het kader van de beroepsprocedure die betrokkene had ingespannen tegen de bijlage 20 dd. 28.11.2014 (ontvangen naar aanleiding van een eerdere procedure gezinshereniging) dat 'uit het feit dat verzoekster sedert haar aankomst in België op hetzelfde adres staat ingeschreven als haar vader kan echter niet ipso facto worden afgeleid dat zij ook ten laste was van haar vader. Deze voorwaarde dient op een actieve wijze. te worden aangetoond en het volstaat niet dit impliciet af te leiden uit het feit dat men onder hetzelfde dak woont'. (arrest RvS nr. 145.912 dd. 21.05.2015).

Gezien betrokkene niet afdoende heeft aangetoond effectief onvermogen te zijn, er onvoldoende werd aangetoond dat zij voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds in het land van herkomst of origine financieel afhankelijk was van de referentiepersoon, en er niet blijkt dat de referentiepersoon niet ten laste valt van de Belgische staat, blijkt uit het geheel van de beschikbare gegevens niet afdoende dat betrokkene effectief ten laste was en is van de referentiepersoon.

Betrokkene voldoet dan ook niet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen. Wettelijke basis: artikel 7, §1, 2° van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België is verstreken."

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. De verzoekende partij werpt in een enig middel de schending op van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, de motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel. Zij verwijt de verwerende partij ook een manifeste beoordelingsfout.

Het middel luidt als volgt:

*"Verzoekster meent volgende middelen te kunnen aanvoeren tegen de motivatie van de bestreden beslissing: Schending van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel
Manifeste beoordelingsfout*

a. Artikel 2 van deze wet bepaalt dat bestuurshandelingen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd. Dat dit impliceert dat de beslissing die ter kennis wordt gebracht niet enkel het dictum moet omvatten, maar tevens de redenen moet weergeven op grond waarvan de beslissing werd genomen. Terwijl artikel 3 van deze wet voorschrijft dat de motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Daarbij moet volgens dit zelfde artikel de motivering afdoende zijn, of met andere woorden dat deze pertinent moet zijn en duidelijk te maken hebben met de beslissing. Dat dient te worden opgemerkt dat de motivatie in de bestreden beslissing evenwel niet afdoende is. Dat uit de bestreden beslissing blijkt dat verzoekster zou hebben nagelaten afdoende te bewijzen dat hij in het verleden ten laste was van haar Belgische vader.

b. Dat in eerste instantie dient te worden opgemerkt dat verzoekster bij haar aanvraag tal van bewijsstukken heeft neergelegd waaruit blijkt dat, nu zij in haar land over geen inkomsten beschikte, zij wel degelijk ten laste was van de referentiepersoon. Dat immers verzoekster "geldstortingen van de referentiepersoon aan derden" heeft neergelegd waaruit blijkt dat, op het ogenblik dat verzoekster nog in Ghana verbleef, er door haar vader financiële stortingen zijn gebeurd ten gunste van verzoekster. Dat er sprake is van een manifeste beoordelingsfout en van schending van de zorgvuldigheids- en de motiveringsplicht nu volledig onterecht door verweerder voormelde personen zomaar onmiddellijk als "derden" worden beschouwd en geenszins door verweerder een voorafgaandelijk onderzoek werd verricht naar de in casu betrokken personen. Dat verweerder heeft nagelaten, alvorens een beslissing te nemen, voorafgaand een grondig onderzoek te verrichten.

c. Dat verzoekster daarnaast een "confirmation of non-ownership of property in Ghana" dd. 19.01.2015 heeft neergelegd waarin uitdrukkelijk wordt gesteld dat verzoekster in Ghana geen onroerend goed heeft, dat zij in Ghana nooit heeft gewerkt, dat zij geen enkele bron van economische inkomsten had en dat zij volledig afhankelijk was van haar familie (cf. stuk 2). Dat verweerder echter in de weigeringsbeslissing onvoldoende heeft gemotiveerd waarom dit bewijsstuk niet kan weerhouden worden als bewijs van onvermogen van verzoekster. Dat immers verweerder in de weigeringsbeslissing onterecht stelt dat het door verzoekster neergelegde attest niets zou zeggen over eventuele andere bronnen van inkomsten (inkomen uit arbeid, uitkering) van verzoekster in Ghana. Dat het door verzoekster neergelegde attest het wel degelijk heeft over de andere mogelijke bronnen van inkomsten van verzoekster, met name dat verzoekster deze in Ghana deze niet had behalve de hulp van familie.

d. Dat, gezien verzoekster sedert 2013 reeds in België woont, verweerder bovendien dan ook niet meer in de weigeringsbeslissing kan stellen dat verzoekster niet heeft aangetoond over geen inkomsten (uit arbeid, uitkering) in Ghana te beschikken.

e. Dat verzoekster verder opmerkt dat zij sedert haar aankomst in België in 2013 inwoont bij haar Belgische vader, de heer A(...) P(...), (...) en sedert 2014 te (...). Dat verweerder op de hoogte is dat verzoekster en de Belgische referentiepersoon sedert haar aankomst in België samenwonen te (...) en sedert vorig jaar te (...). Dat derhalve beiden minstens sedert 2013 samenwonen/ ingeschreven staan op het zelfde adres. Dat uit de weigeringsbeslissing blijkt dat verweerder van hun samenwoning op de hoogte is. Dat derhalve verzoekster, gezien het inwonen bij haar Belgische vader sedert haar aankomst

in België, als ten laste van de Belgische referentiepersoon dient te worden beschouwd en derhalve voldoende is aangetoond dat verzoekster in het verleden ten laste was van de Belgische referentiepersoon.

f. Dat immers de Belgische referentiepersoon talrijke loonbrieven en de huurovereenkomst heeft neergelegd waarin naast hem tevens verzoekster vermeld wordt als huurder van de woning. Dat de Belgische referentiepersoon daarnaast rekeninguittreksels en bankoverzichten heeft neergelegd, waaruit blijkt dat hij de maandelijkse huurkosten en factuur Electrabel betaalt van de huurwoning, waarin verzoekster woont, en dat hij de kosten advocaat van verzoekster betaalt. Dat verweerder geenszins op een afdoende manier motiveert waarom deze loonbrieven, de huurovereenkomst en de betalingen van de huisvesting en van de advocaat van verzoekster geenszins kunnen beschouwd worden als bewijs dat verzoekster ten laste is van de referentiepersoon in België, bij wie ze inwoont. Dat immers geen enkele wettelijke bepaling uitdrukkelijk stelt dat verzoekster reeds diende te laste te zijn van de referentiepersoon van in het land van herkomst.

g. Dat verzoekster door het neerleggen van loonbrieven van de Belgische referentiepersoon, de huurovereenkomst (waarin zij eveneens als huurster wordt aangeduid), de betalingsbewijzen door haar Belgische vader van haar huurkosten, kosten elektriciteit en advocaatkosten, wel degelijk op een actieve manier heeft aangetoond dat zij, ingeschreven op hetzelfde adres van haar vader, ook ten laste is van hem. Dat verweerder heeft nagelaten, alvorens een beslissing te nemen, voorafgaand een grondig onderzoek te verrichten. Dat derhalve er sprake is van een manifeste beoordelingsfout. Dat de motiverings- en de zorgvuldigheidsverplichting in casu ernstig werd geschonden. Dat de motiveringsplicht werd geschonden nu geenszins op een afdoende manier werd gemotiveerd waarom verzoekster niet voldoet aan de voorwaarden om te genieten van het recht van verblijf van meer dan drie maanden als familielid van een burger van de Unie."

2.2. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dat op een "afdoende" wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen. De belangrijkste bestaansredenen van de motiveringsplicht, zoals die wordt opgelegd door de voormelde wet van 29 juli 1991, bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van gegevens die in rechte en in feite juist zijn, of zij die gegevens correct heeft beoordeeld, en of zij op grond daarvan in redelijkheid tot haar beslissing is kunnen komen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden. (RvS 18 januari 2010, nr. 199.583, Staelens)

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

2.3. De eerste bestreden beslissing is genomen op grond van de artikelen 40ter en 40bis van de Vreemdelingenwet, die het volgende bepalen:

Artikel 40ter:

"De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de familieleden van een Belg, voor zover het betreft:

– de familieleden vermeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3°, die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen;

[...]"

en

Artikel 40bis:

"(...)

§ 2

Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd:

(...)

3° de bloedverwanten in neergaande lijn alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, beneden de leeftijd van eenentwintig jaar of die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen, voor zover de vreemdeling die vervoegd wordt, zijn echtgenoot of de bedoelde geregistreerde partner over het recht van bewaring beschikt en, indien het recht van bewaring wordt gedeeld, op voorwaarde dat de andere houder van het recht van bewaring zijn toestemming heeft gegeven;

(...).”

Dit artikel bepaalt niet onder welke voorwaarden een bloedverwant in neergaande lijn kan worden beschouwd als zijnde ‘ten laste’ van de referentiepersoon die hij vervoegt. De verzoekende partij kan derhalve worden bijgetreden waar zij stelt dat er geen enkele wettelijke bepaling is die uitdrukkelijk stelt dat zij reeds ten laste diende te zijn van de referentiepersoon in het land van herkomst. Dienaangaande kan echter worden verwezen naar de rechtspraak van de Raad van State aangaande het begrip ‘ten laste’ (RvS 1 maart 2006, nr. 155.694) en naar de interpretatie van het begrip door de Grote Kamer van het Hof van Justitie in het arrest Jia (HvJ C-1/05, Yunying Jia/Migrationsverket, 9 januari 2007, § 43, bevestigd in HvJ C-423/12, Flora May Reyes/Migrationsverket, 16 januari 2014) alwaar uitdrukkelijk werd gesteld dat onder ‘te hunnen laste’ zij moet worden verstaan dat het familielid van een gemeenschapsonderdaan die in een andere lidstaat is gevestigd de materiële ondersteuning nodig heeft van deze onderdaan of zijn echtgenoot teneinde in zijn basisbehoeften te voorzien in de lidstaat van oorsprong of van herkomst van dit familielid op het moment dat hij verzoekt om hereniging met die onderdaan. De voorwaarde opgenomen in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3°, van de Vreemdelingenwet moet bijgevolg, naar analogie, begrepen worden in het licht van deze rechtspraak, zodat dit meebrengt dat het ‘ten laste zijn’ inhoudt dat de aanvrager ten laste was van de referentiepersoon in het land van herkomst vooraleer zij naar België kwam. De verzoekende partij kan dus niet worden bijgetreden waar zij stelt dat, gezien zij reeds sedert 2013 in België woont, de verwerende partij niet meer kon stellen dat zij niet heeft aangetoond over geen inkomsten te beschikken in Ghana. Waar zij dus in haar verzoekschrift verwijst naar de situatie zoals die is sedert haar aankomst in België, doet dit geen afbreuk aan het gegeven dat zij eerst moet aantonen in haar land van herkomst ten laste te zijn geweest van de referentiepersoon. De verwerende partij heeft dat ook terecht zo gesteld in de bestreden beslissing: *“Echter, louter het gegeven dat betrokkene op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd is, heeft niet automatisch tot gevolg dat zij ook ten laste is van de referentiepersoon.”*

Bij gebrek aan een wettelijke bewijsregeling ter zake is het bewijs van het vervuld zijn van de voorwaarden aldus vrij. Deze vrije feitenvinding en -appreciatie impliceert tevens dat de bevoegde administratieve overheid discretionair oordeelt of de verzoekende partij het bewijs van de voorwaarden levert. Hierop oefent de Raad slechts een marginale wettigheidstoetsing uit.

2.4. Volgens de bestreden beslissing blijkt niet dat de verscheidene bewijzen van geldstortingen vanwege de referentiepersoon aan derden aantonen dat de verzoekende partij in het verleden financieel ten laste was van de referentiepersoon.

De verzoekende partij werpt op dat verweerder heeft nagelaten een grondig onderzoek te verrichten omtrent deze geldstortingen, daar deze ten gunste van haar werden gedaan.

Op de bewijzen van de geldstortingen, die zich in het administratief dossier bevinden, komt de naam van de verzoekende partij niet voor. De namen van de begunstigden zijn die van derden zodat de verwerende partij geen onzorgvuldig handelen kan worden verweten waar zij de geldstortingen beschouwt als *“geldstortingen aan derden”*. Er mag immers niet aan worden voorbijgegaan dat de zorgvuldigheidsverplichting die rust op de bestuursoverheid in het kader van een wederkerig bestuursrecht, evenzeer op de rechtsonderhorige geldt (cf. RvS 28 april 2008, nr. 182.450, DE GRAEVE) en de verzoekende partij kan haar eigen in gebreke blijven niet zonder meer afwentelen op de verwerende partij. Het komt immers haar toe om alle nuttige elementen over te maken ter rechtvaardiging van haar aanvraag met betrekking tot dewelke zijzelf de bewijslast draagt, en dat er niet van verwerende partij kan worden verwacht dat zij een onderzoek verricht naar de *in casu* betrokken personen aan wie de geldstortingen zijn gebeurd.

In de bestreden beslissing wordt verder gesteld dat het attest “Confirmation of Non-ownership of property in Ghana” van 16 januari 2015, waaruit blijkt dat de betrokkene geen eigendommen heeft in Ghana, niets zegt over eventuele andere bronnen van inkomsten en derhalve niet kan worden aanvaard als afdoende bewijs van onvermogen van betrokkene.

Verzoekende partij betoogt dat in het bedoelde attest ook wordt gesteld dat zij nooit in Ghana heeft gewerkt, geen enkele bron van economische inkomsten had en dat zij volledig afhankelijk was van haar familie.

In het administratief dossier bevindt zich een attest "Conformation of Non-ownership" van 16 januari 2015 waarin uitsluitend te lezen valt dat de betrokkene geen eigendommen heeft in Ghana; er wordt echter niets gemeld over andere bronnen van inkomsten. De Raad zou zijn bevoegdheid overschrijden indien hij rekening zou houden met elementen die niet aan de verwerende partij zouden worden voorgelegd. Voor de beoordeling van de wettigheid van een bestuurshandeling moet de Raad zich plaatsen op het ogenblik van het nemen van die bestuurshandeling, rekening houdend met de alsdan voorhanden zijnde feitelijke en juridische gegevens (RvS 26 maart 2013, nr. 222.999).

Samenvattend moet de verwerende partij worden bijgetreden wanneer zij opwerpt dat de betrokkene niet afdoende bewijst dat zij in de periode voorafgaand aan de aanvraag in het land herkomst of oorsprong financieel ondersteund werd door de referentiepersoon, en daardoor niet blijkt dat de betrokkene effectief ten laste is van de referentiepersoon, zoals dat is voorzien in artikel 40bis van de Vreemdelingenwet.

Het enig middel is, gelet op hetgeen voorafgaat, in geen van zijn onderdelen gegrond. .

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1.

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2.

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig december tweeduizend vijftien door:

mevr. A. WIJNANTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

A. WIJNANTS